

изтръпнах. Тя пое какво хапче, като видя изплашеното ми лице каза: "Това лекарство е за сърце" и ме помоли да отида в Розини да прибера баба Елена. Те нямали сили да присъствуват на венчавката на Росица с Дончо, няколко минути преди разстрелването на Антон Иванов, Петър Богданов, Атанас Романов, Никола Вапцаров, Антон Попов и Георги Минчев. Чакали жените в квартирата на Дончови.

Роза беше в някакво страшно нервно състояние, премяташе се и приказваше несвързани думи. Когато дойде лекар, ѝ й инжекция за успокояване, ние двете с баба Елена си тръгнахме за в къщи. През целия път баба Елена трепереше. Прибрахме се в къщи и смълчани чакахме да се зазори. Като започна да се развиделява баба Елена и Бойка тръгнаха да търсят гроба на Кольо. Научих от тях, че нашите са погребани на края на Софийските гробища, но понеже се въртял наоколо някакъв таен агент и всички близки се разотишли, като уговорили след обед да отидат пак на гробищата. След обед и аз отидох с тях. Видях картината. Всички плачеха, кръстовете дървени ги нямаше, но те знаеха кой къде е погребан. Всеки след обед ходихме на гробищата.

На следващата сутрин дойдоха Александър Жендов, Боян Дановски и Христо Радевски да изкажат съболезнования на баба Елена и Бойка. Бойка им показва едно листче с последните стихове, написани от Кольо, което той ѝ беше дал в затвора при свиждането след прочитане на присъдата. Идваха и много други приятели на семейство Вапцарови, някои от тях преписваха стиховете на Кольо от листчето, под което бе поставена датата - 14 ч. 23 юли 1942 г. След 9 дни се прибрах в Горна Джумая /Благоевград/.